

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **FVE Klenovka s.r.o.**, IČ: 290 51 045 se sídlem Praha 1, V Celnici 1031/4, **proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2014 č.j. 10555/14/5000-14203-706599,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí Odvolacího finanční ředitelství v Brně ze dne 16.4.2014 č.j. 10555/14/5000-14203-706599 (dále jen „*rozhodnutí žalovaného*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu v Praze (dále též jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 10.10.2013 č.j. 453715/13/4000-17104-505133, dále rozhodnutí ze dne 10.10.2013 č.j. 453975/13/4000-17104-505133, dále rozhodnutí ze dne 5.11.2013 č.j. 472914/31/4000-17104-500228, dále rozhodnutí ze dne 25.11.2013 č.j. 486773/13/4000-17104-505133, a nakonec rozhodnutí ze dne 21.1.2014 č.j. 13856/14/4000-17104-505133 a tato výše uvedená rozhodnutí v napadeném rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce se v podané žalobě (téměř shodně jako v odvolání) domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že nesouhlasí s aplikací ust. § 7a zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 180/2005 Sb.“), podle něhož bylo v tomto řízení postupováno. Zákon č. 180/2005 Sb. byl podle něho přijat do českého právního řádu z důvodů implementace Evropské směrnice č.

77/2001/ES a bezprostředním smyslem přijetí této právní úpravy byla podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. S ohledem na prvotní vysoké náklady na zařízení výroben elektřiny, přijal zákonodárce úpravu, která výrobcům elektřiny garantovala výkupní ceny jimi vyrobené a do sítě dodané elektrické energie. Výše výkupních cen přitom neměla meziročně poklesnout pod hranici 5% oproti výkupním cenám roku předchozího. Ačkoliv byly výkupní ceny elektřiny garantovány, bylo jednostranně přistoupeno k novelizaci zákona č. 180/2005 Sb. tak, že dodatečně bylo do tohoto zákona přijato výše zmíněné a sporné ust. § 7a, které nově zavádí tzv. odvod elektřiny (skrytou daň) ze slunečního záření, a to ve výši 26% výkupní ceny elektřiny, alternativně formou zeleného bonusu ve výši 28%. Nadto všechno byla tato daň zavedena jen u některých subjektů, tedy selektivně. Předmětem odvodu za elektřinu ze slunečního záření je tudíž pouze elektřina vyrobená ze slunečního záření v období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2013 v zařízení uvedeném do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010. Ze shora provedeného výkladu tak žalobce dovozuje, že postup žalovaného, spočívající ve výběru odvodu za měsíc květen 2013, červen 2013, červenec 2013, srpen 2013, září 2013 a říjen 2013 je protiústavní, porušující zejména právo na legitimní očekávání a právo vlastnické.

[3] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že nesouhlasí s právním názorem žalobce, a proto navrhl její zamítnutí, neboť namítaný rozpor institutu odvodu s ústavněprávními principy mu nepřísluší posuzovat, protože je pouze v kompetenci Ústavního soudu posoudit zákonnost a ústavnost vydaných právních norem. Otázku protiústavnosti odvodu elektřiny ze slunečního záření přitom již ÚS posoudil v nálezu ze dne 15.5.2012 sp. zn. Pl. ÚS. 17/11. V nálezu se ÚS zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody protiústavnosti (rozporem s právem na majetek, porušení legitimního očekávání, retroaktivitou), a dospěl k závěru, že zavedením odvodu sice došlo ke snížení faktické podpory poskytované provozovatelům fotovoltanických elektráren, ale nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů. Na tento nálezný proto žalovaný plně odkazuje.

[4] V návaznosti na argumentaci shora uvedenou žalovaný dále uvedl, že žalobce nenapadá přímo postup žalovaného a finančního úřadu, nesouhlasí pouze s aplikací ust. § 7a zákona č. 180/2005 Sb., když již v odvolacím řízení uváděl obsahově tytéž skutečnosti, jako v tomto soudním řízení. Proto se správní soud bude zabírat pouze touto jeho námitkou.

[5] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[6] Napadená rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (odvolacího).

[7] V této souvislosti musí zdejší soud hned na počátku podotknout, že obsahově obdobné námitky, jako jsou žalobní námitky žalobce v tomto soudním řízení, posuzoval již Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, na něž městský soud v argumentaci odkazuje a z něho vychází. V tomto nálezu Ústavní soud mj. uvedl, že „...volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce. Princip právní

jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu.

V této souvislosti Ústavní soud neodhlíží od skutečnosti, že to byl stát, který zákonem zaručil garance patnáctileté doby návratnosti investic a výše výnosů za jednotku elektřiny z obnovitelných zdrojů, a tím motivoval dotčené subjekty k podnikatelské činnosti v oblasti výroby energie z obnovitelných zdrojů. Jak však bylo shora uvedeno, považuje Ústavní soud současně za legitimní, pokud zákonodárce přistoupí po objektivně zjištěné změně poměrů na straně investic do FVE k regulaci podpory výroby energie z OZE tak, aby byla zachována rovnováha mezi vstupy a výnosy nastavená původním zněním zákona č. 180/2005 Sb., která byla vyjádřena patnáctiletou návratností investice a pevně danou výší výnosů.

Ústavní soud na tomto místě zdůrazňuje, že při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika, může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu (srov. např. Pl. ÚS 9/07, bod 54). Zjevně nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační ("rdousící efekt") či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny - tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn. “.

[7] V rámci výše popsaného pak zdejšímu soudu nezbyvá než zkonstatovat, že má za to, že Ústavní soud v tomto svém nálezu zcela vyčerpал tuto problematiku co se týká legislativního procesu (bod 36 – 39 nálezu), principu předvídatelnosti a očekávatelnosti právní úpravy (65 – 77 nálezu), tvrzeného zásahu do majetku a posouzení nepravé retroaktivity právní normy (bod 46 – 56 nálezu), mezinárodní komparace (bod 57 – 64 nálezu), a městský soud tak v tomto soudním řízení na tento nálezn i jeho důvody odkazuje a přijímá je za své. Z tohoto důvodu neposoudil žádný z žalobních bodů jako důvodný.

[8] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. srpna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová